

Hvad er evidensbaseret praksis

Evidensbaseret praksis er en proces, hvor man hele tiden stiller kritiske spørgsmål til både hvad man gør og hvorvidt ens resultater stemmer overens med målsætningen. Med den kritiske tænkning og evaluering af information finder man den mest effektive og virksomme behandling af den enkelte borger, man forsøger at hjælpe.

I en evidensbaseret praksis tager man hensyn til

- Borgerens værdier og forventninger.
- Praktikerens individuelle ekspertise og erfaring.
- Den bedste viden på området.

Tager udgangspunkt i borgeren

Hvis ikke borgeren tror på, at en indsats virker, risikerer man, at virkningen af indsatsen bliver begrænset. Det viser omfattende forskning inden for psykoterapien. Og vi formoder, at det samme gør så gældende inden for de store velfærdsområder, ikke mindst socialområdet.

Især relationen mellem praktiker og borger er vigtig. Borgeren skal føle sig hørt og forstået, og valget af metode skal ske i et samarbejde med borgeren. Man kan som praktiker ikke på forhånd vide, hvilken metode der er bedst, før man er godt i gang med samarbejdet.

Brug for nysgerrighed

Hvad enten man er pædagog, socialrådgiver, psykolog eller lærer, så kræver evidensbaseret praksis en professionel nysgerrighed. Det gælder forskningsviden, den enkelte borger og ens egen kompetenceudvikling.

Som professionel er det nødvendigt at følge med i den forskning, der bringer viden om den gruppe borgere, som han/hun beskæftiger sig med. Hvis der f.eks. er undersøgelser, som giver ny viden om deres problemstillinger og evt. løsninger, er det et professionelt ansvar at være up-to-date.

Forskningen giver meget sjældent svar på, præcis hvordan praktikerens skal handle, men giver mulighed for at han/hun får en dybere indsigt i borgerens situation og kan bruge analysen til at forbedre indsatsen over for borgeren, vel at mærke i samarbejde med borgeren.

Som professionel er det også vigtigt, at man udvikler sine egne kompetencer, så ny viden kan kobles sammen med egen erfaring. Det kræver, at man er klar til at se kritisk på sit eget virke, dvs. om borgerne, man har ansvar for, får den bedst mulige behandling.

Kritisk tænkning er central

I evidensbaseret praksis må man være villig til at se kritisk på sin praksis, sine faglige antagelser og sine analyser.

En nylig norsk studie fra Oslo Universitet viste bl.a., at behandlere, som før mødet med borgeren, var mest i tvivl om den rette indsats, havde bedre resultater, end de behandlere, som på forhånd var sikre på hvilken indsats, der ville fungere.

Der var vel at mærke ikke tale om personlig tvivl, men noget de norske forskere kalder professionel tvivl, hvor behandlerne var parat til at få udfordret deres egne faglige antagelser. På den måde var de formentlig mere klar til at justere behandlingen efter den enkelte borgers situation, hvilket gav grobund for den tillid, som giver en stærk alliance mellem klient og behandler, hvilket kan være med til at forklare de bedre resultater.